

Kjøbenhavns Posten.

Udgiven af A. P. Linde.

Nr. 37.

Tirsdagen den 8de Mai 1827.

1te Aargang.

Goreses, ifølge Kongelig allernaadigste Tilladelse, med Posten overalt i Danmark og Hertugdommerne.

Thorvaldsen.

(Sildret af en Engleander; sluttet, see No. 29.)

Efterat have kalt nogle faa Ord meb os, afbrød Thorvaldsen hurtig sit Arbeide, og sorte os selv, uden nogen Besværelse for at giøre os opmærksom paa denne Kunstsvisnings Værd, igjennem sit Atelier, der udgjor et vidt udstrakt Gallerie. Hans Bemærkninger dreiede sig fornemmelig om hans Kunst, og bare Præget af hans Landsmænds metaphysiske Fortærlighed. Han berørte Skulpturens Philosophie, og understøttede sine Sætninger med høist passende Exempler. Sin Fremgangsmaade, der maa-
ske ligesaa meget er Resultatet af Organisation og Tilsædte, som af frit Valg, forsvarede han theoretisk, i det han derhos, uden nogen direkte Daddel over sine Medbe-
lteres Værker, mere end antydede det Fortrin, der synes at tilkomme hans egne. Thorvaldsen udtømmer sin hele Vand over den første Undfangelse; han staber alene i Leer; den trættende, Dag for Dag fortsatte Operation, den grad-
vise Svulmen til den modne Fuldbendelse, heder og af-
prækker ham; den sidste Haand flettes i Almindelighed; der er en Haardhed (harshness) i Udførelsen, i hvad man man maaesse kunde kalde Kunstens forstjællede Diction, som ved det første Blik adfiller ham fra Canova. Men han erstatter fuldkommen denne Mangel, hvis det kan kaldes saaledes, ved de langt høiere Compositions-Evner, han medbringer til sit Arbeide. Han er i en overordentlig Grad begavet med Skabevyne; og sjøndt han neppe, som Canova, kan kaldes Stifter af nogen Skole, er han ikke desmindre en Digter, og ligesaa original som nogen Anden, der siden Michael Angelo ved Exempler har oplyst den

nyere Billebhuggerkunsts Historie. Fra dette Synspunkt, cæteris paribus, maae Grupper gives Rang for enkelte Statuer, og Relieffer for Grupper. Relieffer ere, i Sammenligning med enkelte Statuer, som Historiemalerier i Sammenligning med Portraiter; og sjøndt disse ere de bedste Forberedelser til hine, kan det neppe nægtes, at den største Fuldbendelse er den, som udfræver, og med Vand og Smag udfører det største Antal af Forbindelser. Evidenskaberne kunne ikke håldres bedre end i deres Virkning og Reaktion paa Andres og det er i den nsiagtige Udvikling og Fremstilling af dette Sjællspil, at den stabende Forkatter næest sjælner sig fra den blotte Mekaniker. Canovas Basrelieffer være ikke til hans Hæder; hans Fremgangsmaades Fejl ere i disse tydeligere end i noget andet af hans Værker. Thorvaldsens ere derimod meer end sædvanlig frie for be hos ham særegne Mangler, og vilde, hvis de skulle danne den eneste Maalestok for begge Kunstneres gjensidige Burdering, i det Episke af Kunsten sætte ham mange Grader høiere end hans Rival."

Fors. gaar nu over til, Stykke for Stykke, at beskrive det Indtryk, Befnuelsen af Thorvaldsens Skulpturarbeider frembragte hos ham. Han saae saaledes Modellet til Alexanders Triumphtog, det første af den nyere Tids Basrelieffer, som af Marchese Sommariva var bestilt udført i Marmor og først om flere Aar vil blive færdigt. Ved at sammenligne Thorvaldsens Gratier med Canovas finder han hine „mere jomfruelige, men mindre forsøske end disse; Thorvaldsens ere overalt fuldvendte med den samme Omhu — Canovas passe sig bedre for en Niche.“ Eigeledes sammenstiller han begge Kunstneres Hæbe. „Canovas er yngre og mere let og overgiven; Thorvaldsens er dennes ældre Søster, maaesse noget vel alvorligt

men det er netop et af de "Giebliske, hvore hun har opbort at være munter; Folketæstningen er ligesaa fortæsselig som den hos Canova er feilagtig." Ved at omtale de for Grue Kirke bestemte Arbeider, beklager han høiligt, at disse udsædige Kunstmærker skulle udføres i et saa frøbeligt Material, som det her er Bestemmelsen, hvorved Tidens langsomt forærende Tand af sig selv vil afgnave og forbørve disse stolte Mærker, og til Slutningen tilintetgjøre dem. Solo, en af de første italienske Kobberstikkere, vil opbevare dem ved sin Gravstille." — „Thorvaldsens Christus-Statue," siger han, „er for Christendommen hvad den phidisse Jupiter var for Hedenkabets; den legemliggjør dens hele System ved sin synlige Charakter. Der er intet Etruskisk eller Græsk ved denne Statue — den er ikke engang traditionsmæssig efter Skriften; den ligner ingen Christus, jeg nogensinde har set — det er ikke Raphael eller Michael Angelo, eller nogen af deres Skole, eller den mest skriftmæssige af dem alle, Poussin." Efter langt at have givet den Fortrinnnet for Michael Angelos Pietà og Minervas Christus, tilslører han: „Thorvaldsens Frelser er ikke en overordentlig helbig Oplossning af en stor mekanisk Opgave; men et stort moralst Phænomen, fremstillet med en Skønhed, der, medens det er det mest Guldendte af physisk Guldkommenhed, aldrig bringer os til, over Midlerne at glemme Hensigten. Der kan neppe forestilles en højere Triumph af Kunsten eller Mennesket, eller en mere ødel levende Fremstilling af den guddommelige Natur. Hver Blikuer maa ved det første Blik udtryde: „Problemet er løst, mine Foresællinger ere bragt til Virkelighed — Menneskens Søn er i Sandhed Hærskernes Gud," og Thorvaldsen selv, hvis Begeistring endnu var levende, kunde ikke afholde sig fra at vende sig om, i det vi forlod Salen, og i et Moment, der sjænker Manden Søn for mange Timer og mange Misomeligheder, at udtryde: „Der faaer det; jeg troer, at jeg endelig har funden det." — De sidste Mærker af Thorvaldsen, som vor Forskatter saa, var hans Monument over Pius VII., en Buste af Gonsalvi og nogle Basrelieffer. Diese Arbeider laae i Model i hans egen Bolig. — Englands deren slutter sin Artikel om Thorvaldsen med følgende Bemærkninger: „Medens Gerard er bekjendt for hans Salons ton og Kristokratie, og Girodet oversørte sin Stolthed og Hang til parisisk Luxus paa selve sit Ateliers Forvirkning, et Exempel, som Camuccini udviste efter den største Maalestok, er det markeligt, at

Thorvaldsen, med uhyklet Foragt for alle disse Tilbeie, ligheder, vedbliver at beboe samme Vaaning i Via Sistina, som han havde, da han første Gang bosatte sig i Rom. — Han viste den største Høflighed, ved at føre os fra det ene Værelse til det andet. Ingen Beundrer af hans Genie vil forlade hem uden hoi Tilsredsskillelse. De første Besøger ere optagne af nogle Basrelieffer og Etruskiske Basser, for hvilke han har en Enthusiasme, hvormed kun Davids Kan sættes i Lighed, og nogle saa Malerier smykle hans Dagligstue eller Sal, hvorfra enhver anden Decoration eller Luxusartikel er udelukket. Fleertallet af disse Malerier ere kjøbte af unge tykke Kunstnere, hvilke Thorvaldsen har opmunret med en roesværdig Nationalaand. Ingen Kunstner henvender sig forgjæves til ham, og tilbydes strax venlige Ord, væsentlig Bistand, med en velvillig Hu. De meest udvalgte ere i hans Sovekammer — twende Gjenstande efter Dante (jeg troer af Rock) synes at have erhvervet sig hans Præbilection. Hans Huus var næsten blottet for Bohuse — Tæpper vare aftagne, og Muursteen-Gulvet, som overalt var synligt, gav det Udseende af et Atelier, hvortil det ogsaa ei sjeldent anvendes. Hans Seng var saaledes som en Cleve vilde have forsmaet; hans Garderobe en sand Philosoph; hans hele Skatkammer en udvalgt Samling af pierres gravées, som han villig lod os gjennemsee, efterat han først havde udtaget en Mængde Decorationer og Ordener, som forskellige Souverainer havde sjænket ham, men som han, noget med at fortjene dem, aldrig bærer. Den Simpelhed, hvormed Alt dette Peete, behagede mig ligesaa meget som Gagen i sig selv. Affection af Armod er endnu værre end Purpur og Stolthed. Men Thorvaldsen staar lige langt færrest fra hver af disse Overligheder — hans Kjærlighed til hans Kunst fjerner og overvinder, liig Ascetikernes Religion, alle mindre Mangler; og jeg behøver ikke at tilse, at vulgar Forfængelighed.*)

*) Cavaliere Thorvaldsen var mindstetid den nuværende Konge (dengang Kronprinds) af Bayerns intime Omgangsven, og blandt de fornemste af de katrige Kunstnere, han admærkede ved sit Selskab og sin Beskyttelse. — Thorvaldsen er ogsaa Medlem af Akademiet St. Luea, og var i nogen Tid Professor i Skulpturen. Man gjorde rigtigt nok et Forseg paa, under Paaskud af hans Protestantisme, at undlukke ham, eller bringe ham til at trække

sine Rigtigheder. Han er mindre gavmild, eller hans Gavmildhed mindre kendt end Canovas; men jeg kan ikke sætte Troe til de Beskyldninger for Gjerrighed, som Romerne underkilden fremførte imod ham. Ligesom Canova, foretrækker han (uagtet de Tilbud, der ere ham gjorte) et eenligt Liv. Enheller er han mindre fordeelagtigt bekjendt for sin Moralitet, end hans Medbeiler Camuccini er det som Monstret for en Egtemand — Nazzierernes og Celliniernes Race er udslettet, eller findes kun i Kunsts lavere Kredse. Thorvaldsen tilhører en tidligere Epoke — venlig, simpel og bestemt, med Følelse for Skønhed, men foretrækende Kraft, er hans Character, ligesom hans Genie, alvorlig, kraftig og undertiden haard. Canova har ladet ham tilbage uden nogen virkelig Medbeiler; men hans Død var et Tab selv for Thorvaldsen. Smaae Anfauld af Faloustie har der vel indsneget sig imellem dem; men hvor disse begyndte, eller hvorledes de forhantes vilde have været meget vanskeligt at beskrive, selv for En, der kendte dem begge noie. Man siger, at Thorvaldsens Character skal have yttret Spor af Forsængelighed, som Ingen nogensinde opdagede hos Canova; og Rivalstab støttet paa Forsængelighed, frembragte snart Fjernelse og til sidst Fiendstab. Saaledes kjolnedes og udslettes endelig ogsaa et, mellem ham og Camuccini sluttet, meget varmt og fortroligt Venstab, men i intet af disse Tilfælde har man anført nogen positiv Vilbudsrelse, for at retsfærdiggjøre eller domfælle nogen af Parterne. Vi ville hellere formode, at disse høre til de Tilfælde, der ere almindelige i ethvert Menskes Liv, og tillægge vor Naturs Ufuldkommenhed Hændelser, der neppe kunne tilregnes de Bedkommende selv.

Jeg forlod Thorvaldsen, efter et Besøg paa tre Dage, og jeg behøver ikke at tilføje, at jeg forlod ham ugjerne. Efter mange Undskyldninger for saa megen personlig Ulethed og min Forglemmelse af det Hensyn, jeg fylde hans Tids Kostbarhed, takkede jeg ham og tog Afstand. Jeg kom igjen saa Uger efter, for at høste ny Glæde af hans Værker og Samtale; og ved min Afreise fra Rom efterlod jeg saa Venner, hvem jeg agtede saa høit og med saamegen Høje som Thorvaldsen."

---

sig tilbage, men det geraader Rom og de romerske Kunstnere, der udgjore Majoriteten af de faste Medlemmer til ARE, at det paa Dibutket aldeles mislykkes,

---

Kjøbenhavnspostens Nyheder.

Dampskibsfart imellem Kjøbenhavn og Jylland.

— Det er behageligt at erfare, at der nu kan ventes aabnet en fast, og efter al Sandsynlighed for Publikum betryggende Dampskibsfart imellem Kjøbenhavn og Jylland. Hr. Capitainlieutenant i Søe-Estaten, Christensen, der, efter sin Hjemkomst fra flere Aars Ophold i Vestindien, nu med Kongl. Tilladelse foretager en Reise til England, Frankrig og Holland, agter nemlig under sit Ophold i London, for privat Regning at kjøbe et Dampskib, hvis Bestemmelse skal være at gaae imellem Kjøbenhavn og Jylland, (paa hvilken Fart saavel Aalborg som Aarhус og Randers skulle anløbes) og der, som man mener, vil blive af den saadan Størrelse, at det baade kan optage Passagerer og desuden bruges til Drogtransport. Hvis det lykkes Entrepreneuren at see dette Foretagende udført med den attræede Hurtighed, kan man maafree vente, at see Farten aabnet endnu iaaer ved hans Hjemkomst i Hænghelsen af August.

Man seer, at der nu arbeides med forøget Kraft paa den Deel af Christiansborg Slot, som er bestemt for Høisteret; hvilket lader formode, at denne Fædrelandets høieste Domstol om en foie Tid igjen vil indtage sin Plads i Kongeborgen, hvor den, fra dens Stiftelse under Kong Frederik den Tredie, bestandig tilforn har været, og saaledes dens høitidelige Aabning igjen kan ventes at foregaae i samme Lokale, hvor den daglig holdes.

Raas's Auction. — Ved den i disse Dage afholdte Auction over osbode Statuminister Raas's Efterladenskaber, er solgt det største Speil, som man kan mindes her at være afhændet ved nogen Auction. Det er i eet Glas, af omtrent $3\frac{1}{2}$ Aens Høje og over 2 Aens Bredde, og blev betalt med omtrent 450 Rbdl., en Pris, der ikke vil synes for høi, da alene Glasset i Frankrig vilde have kostet 1700 Francs, eller over 300 Specier. Det vil efter al Sandsynlighed komme til at pryde et Kongeligt Gemal. — Ved denne Auction ere flere, endog simple og temmelig ubetydelige Sager, betalte indtil over det Dobbelte af Værdien, ligesom ogsaa ved den foregaaende Auction over Vine, Rom &c.; disse Artikler betaltes langt høiere end den i Handelen gjengaae Pris. Som et Exempel paa, at ogsaa enkelte Ting bleve afhændede for usædvanlig godt Kjøb kan ansores, at en Kubus